

JUSTICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

La bandera del
Govern Civil és
la "rojo y gualda"

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

Primer Congrés Nacional de la U. S. C.

En un ambient de gran cordialitat varen reunir-se a deliberar els delegats del Primer Congrés Nacional ordinari de la U. S. C. En les quatre sessions realitzades, varen reixir en una tasca difícil i de molta responsabilitat. Els reports del Comitè Executiu, dels diputats a la Generalitat i a les Constituents, del conseller d'Economia i Treball, foren discutits sense que l'esperit crític, molt accentuat, sortís mai dels límits de la fraternal companyonia. Després, la llarga successió de punts bàsics que constitueixen el Programa Mínim donaren lloc a debats breus i plens i de substància. Espectacle aconhortador el de tants homes

Llista complementària de Delegats

A la llista de delegats que donàrem en el número anterior, cal afegir els següents:

Secció del Districte V. — Ramon Vinyes, E. Granier-Barrera i Josep Grau Verdú.

Secció de Manresa. — Joan B. Claret i E. Casas.

Secció de Lleida. — R. Sales, C. Pol i J. Teixidó.

Secció de Valls. — Francesc Oller i Joan Sendra.

Secció de Molins de Rei. — Manuel Roger, Josep Vallés, Tomàs Pla i Joan Carbonell.

Secció de Calella. — Narcís

Síntesi de les sessions

Heus ací la síntesi de les sessions realitzades:

Sessió del dia 2, tarda

En el Palau de la Metallúrgia del Parc de Montjuïc, a tres quarts de set de la tarda i amb assistència de cent setze delegats, el company Joan Comorera, en nom del C. E. de la U. S. C., obre la sessió. Saluda les delegacions presents i expressa el seu convenciment que aquest Congrés representarà una fita memorable en la marxa progressiva del socialisme català.

Per acord del Congrés es donen per vàlides les credencials presentades.

Igualment s'acorda que per a l'ordre de les discussions regeixi el mateix Reglament que regí per al Congrés Comarcal de Barcelona, amb una modificació proposada pel company Coma.

vinguts d'arreu de Catalunya per a estructurar, amb plena consciència i plena responsabilitat, el guiatge ideològic de Catalunya!

El Congrés no va poder acabar la tasca que assenyalà el Comitè Executiu. Va quedar pendent el capítol de «Proposicions», moltes de les quals plantegen qüestions d'alta transcendència per a la immediata acció de la U. S. C., i que han d'ésser resoltes en les sessions a realitzar el diumenge 17.

Deixem, doncs, per a més endavant el comentari complet del Congrés, i després d'aquesta breu síntesi, ens concretarem a publicar l'ampla informació que ens han facilitat els seus secretaris.

Blanchard, Xavier Xaparro, Josep Budi i Salvador Bosch.

Secció de Mataró. — Joan Comte i Josep Serra.

Secció de Tordera. — Albert Pujolà i Ramon Puisech.

Secció de Sant Pol. — Joaquim Pou.

En total, el nombre de delegats que han pres part en el Congrés són 116. El nombre estatutari era de 132. Algunes seccions no assistiren i altres no nomenaren els delegats que els corresponien, per raons de treball i d'economia.

El company FRONJOSA demana que el Congrés expressi el seu condol per la mort del Secretari general del partit socialista italià, Filippo Turati. Així s'acorda.

Seguidament es procedeix a nomenar la mesa de discussió. Queden elegits els companys E. Ruiz, president; E. Serrano i E. Sales, vice-presidents; E. Granier-Barrera, E. Vallés, J. Forment i Ll. Ardiaca, secretaris.

Es suspèn la sessió per cinc minuts per a procedir al nomenament de les ponències de programa mínim i proposicions. Represa la sessió, el Congrés aprova la següent composició de les ponències:

Ponència de programa mínim: Ramis, Pol, Olivella, Guardiola i Mateu.

Ponència de proposicions: Fronjosa, Ollé, Compte, Bosch i Clarà.

El PRESIDENT DE MESA alça la sessió a les vuit del vespre.

Sessió del dia 2, nit

DISCUSSIO DEL REPORT DEL COMITÈ EXECUTIU

El PRESIDENT DE MESA obre la sessió a les deu del vespre. Es posa a discussió el report del C. E. S'obre debat sobre l'apartat relatiu a l'afer Alomar.

FORMENT dona compte de les relacions que ha tingut amb el ciutadà Alomar, i prega al Congrés que davant les perspectives polítiques que es projecten a Catalunya, es deixi per a més endavant la discussió d'aquest cas.

CAMPALANS indica que Alomar no és membre de la U. S. C., i que per tant no se'l pot expulsar. Presenta una proposició demanant que el Congrés ajorni la discussió d'aquest afer per a un pròxim Congrés.

RAMIS, en nom del districte VIII, demana l'expulsió d'Alomar. Diu que tot i reconeixent els grans mèrits de l'Alomar, se l'ha de tractar com qual-sevol altre soci. No es pot admetre l'argument del company Campalans, car Alomar signa el report dels parlamentaris de la U. S. C., cosa que demostra que pertany al partit. Demana al Congrés que rebutgi la proposició del company Campalans.

VILADOMAT diu que si bé Alomar ha estat un dels fundadors del partit, sempre que ha estat demanat el seu ajut per a aquest, l'ha negat. S'adhereix a la demanda del company Ramis.

PUJOL, per la Secció de Badalona, demana també la separació d'Alomar.

FORMENT fa referència a una carta particular rebuda per ell del ciutadà Alomar, en la qual aquest ofereix pagar les quotes que deu.

COMORERA, en nom del C. E., dona antecedents sobre l'afer. Llegeix les cartes creuades entre el Secretari general i el ciutadà Alomar. Indica que no es pot posar en dubte si Alomar pertany o no a la U. S. C., car sortí elegit per aquest partit. Llegeix l'única carta rebuda d'Alomar, en la qual no es fa referència al compliment dels preceptes estatutaris. Opina que cal procedir a l'expulsió, per dolorosa que sigui. L'aplicació rígida dels principis donarà la tònica del partit.

BALI, per la Secció de Calella, demana també l'expulsió.

CAMPALANS defensa breument la seva proposició, la qual sotmet a la decisió del Congrés.

RAMON, per la Secció de Figueres, es pronuncia també per l'expulsió.

El PRESIDENT DE MESA demana que es concretin les proposicions dels companys Campalans i Ramis.

CAMPALANS retira la seva proposició.

Després d'un breu debat, la proposició Ramis queda redactada així:

«Per motius de disciplina interna del

Partit, el Congrés acorda que Gabriel Alomar no pot seguir pertanyent a la U. S. C.»

GRANIER-BARRERA presenta una proposició redactada així: «El Congrés acorda expulsar Gabriel Alomar per no complir els seus deures de militant.»

Es passen a votació les dues proposicions, i la proposició Ramis és aprovada per 41 vots contra 14, i queda rebutjada la proposició Granier-Barrera.

Es tracta de l'administració de JUSTICIA SOCIAL. S'acorda un vot de censura a l'ex-administrador Falcó.

Es llegeix una proposició del districte V, demanant que el Congrés es faci seu l'acord de la Joventut Socialista d'haver vist amb disgust la resolució del C. E. sobre l'afer Bloch.

GRANIER-BARRERA defensa la proposició. Indica que un afer en litigi com estava encara l'afer Bloch, el C. E. no podia opinar. Manifesta que, encara que creu que el C. E. es va precipitar a prendre aquell acord, hi està substancialment d'acord.

COMORERA, en nom del C. E., manifesta que l'acord de la Joventut Socialista no ha estat comunicat al C. E. Indica que aquest és l'encarregat d'interpretar en moments donats el criteri del Partit, cosa per la qual ha de disposar de la suficient llibertat.

COMA, pel Districte VIII, considera que la qüestió és imprecident, i prega al Districte V que retiri la proposició.

SALETA, per la Secció de Badalona, s'adhereix a les paraules del company Coma, i assenyalava la contradicció de votar contra un acord amb el qual tothom hi està conforme.

La delegació del Districte V retira la seva proposició.

La delegació de Calella presenta una proposició demanant un vot de gràcies al company Campalans pel seu ajut a J. S.

SERRANO s'hi adhereix.

PUJOL, per la Secció de Badalona, s'hi oposa, car considera que no és propi d'un partit socialista regrejar els seus homes per un ajut material.

CAMPALANS prega a la delegació de Calella que retiri la seva proposició.

La delegació de Calella la retira.

Es clou el debat sobre el report del C. E. i es dona per aprovat.

DISCUSSIO DEL REPORT DELS DIPUTATS A LA GENERALITAT

Un SECRETARI DE MESA llegeix el report dels diputats a la Generalitat.

ROFES demana als companys diputats que facin conèixer la tasca que es fa en el si de les Comissions.

VILADOMAT contesta el prec del company Rofes. Fa història de la seva gestió a la Generalitat i de la seva intervenció en les Comissions de les quals forma part. Recorda que fou a iniciativa dels diputats de la U. S. que es demanà la convocatòria de la Diputació, i lamenta que les reunions d'aquesta no siguin més freqüents.

ROFES indica que en les dependències de la Generalitat ha observat anomalies i deficiències que no es recullen en l'informe. Esmenta el cas de la Normal de Mestresses, on ha pogut observar una manifesta manca de capacitat en les professors. Prega al company Viladomat que reculli aquestes observacions.

VILADOMAT agraeix les manifestacions del company Rofes i assegura que les tindrà en compte.

Es clou el debat sobre el report dels diputats a la Generalitat i es dona per aprovat.

DISCUSSIO DEL REPORT DEL CONSELLER D'ECONOMIA I TREBALL DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Per acord del Congrés, es dona per llegit l'informe.

ROFES manifesta que la secció del Districte VIII ha vist amb goig la tasca realitzada pel company Serra i Moret.

PUJOL, per la Secció de Badalona, demana al company Serra i Moret que quina relació té la Borsa de Tre-

Sabotejant la laicització

A totes les oficines públiques hi han emboscats empleats de l'antic règim monàrquic i clerical que no perden l'oportunitat de sabotejar el nou règim i el necessari procés de laicització.

A la Generalitat n'hi han molts.

Vet-ací un exemple. S'ha tret a concurs la plaça de Cap de serveis tècnics de ramaderia de la Generalitat. I entre els articles hi llegim el següent:

«Els aspirants no podran ésser menors de 23 anys i presentaran a l'efecte un certificat de la fe de baptisme.»

No el certificat de naixement, sinó el de baptisme.

Val a dir que per a certs funcionaris de la Generalitat el certificat de baptisme, l'únic que no té valor de cap mena en un Estat laicitzat, és l'únic que serveix per a provar documentalment l'edat.

¿I el català que no vulgui accedir a aquesta impositió antilegal o que no estigui batejat, ha de quedar fora de concurs?

Cal posar fi a l'audàcia dels funcionaris enemics de la República i de la laicització.

ball de la Generalitat amb el seu departament.

SERRA I MORET manifesta la seva satisfacció de trobar-se davant d'una Assemblea responsable per donar compte dels seus actes. Fa referència al gran treball que pesa damunt d'ell cosa que pot fer que la seva tasca sigui deficient en alguns aspectes, però assegura que sempre ha estat lleial amb els principis de la U. S. C. Indica les grans dificultats de tot ordre amb què topa per a l'exercici del seu càrrec de conceller i fent referència al cas concret de la Borsa de Treball, diu que malgrat depengui del seu departament, no pot respondre del seu funcionament, car tot recentment ha estat canviat el seu personal sense la més mínima intervenció per part d'ell. Considera que a pesar de totes les dificultats, hem de continuar presentant la nostra col·laboració al Govern de Catalunya a fi de poder deixar l'empremta dels nostres principis i la lleu de la gran obra que més tard es podrà fer.

MARCE, per la Secció de Sant Celoni, agraeix les explicacions del company Serra i Moret i expressa la seva absoluta conformitat amb elles.

PUJOL, per la Secció de Badalona, justifica la seva demanda, puix la Borsa de la Generalitat de Catalunya no ha actuat com hauria hagut d'actuar i ha fet molt de mal a la classe treballadora de Badalona. Fa una breu història del cas i demana que el company Serra i Moret faci tot el possible perquè aquesta qüestió es resolgui d'una manera justa.

ROFES prega també al company Serra i Moret que procuri intervenir a fi que les borses d'estudis per a obrers que en principi té acordades la Generalitat, es converteixin ben aviat en una realitat.

SERRA I MORET es fa ressò d'aquests precés i promet ocupar-se'n.

GRANIER-BARRERA pregunta al company Serra i Moret, si la Diputació es reünirà cada any.

SERRA I MORET contesta que la convocatòria de la Diputació és pro-

(Segueix a la pàgina 4)

CAL ÉSSER CAVERNÍCOLA

La policia va fer retirar la bandera que onejava en l'estatge central de la U. S. C.

La policia, el mateix dia, va suspendre violentament el míting d'Estat Català.

Són fets que succeeixen a altres semblants. I davant ells, l'espectador objectiu es pregunta: ¿cal ésser cavernícol, a Barcelona, per a gaudir de llibertat?

Perquè aquesta és la realitat: els cavernícoles són tractats amb tot respecte, i amb menyspreu i violència els republicans d'esquerra.

Es inadmissible.

Al Palau de Projeccions, la policia va excedir-se. El delegat governatiu, de l'espècie dels que no veuen i senten quan són en-

viats a un míting monàrquic, va sentir-se espanyol «hidalgó» i va oblidar que ja fa quasi un any que no tenim rei.

Per a justificar-se uns i altres alleguen que a l'escenari hi havia una bandera separatista. No és cap justificació.

En primer terme, perquè ja se sabia que Estat Català, organització separatista, havia d'exterioritzar els seus sentiments separatistes: de paraula i a l'ombra del símbol.

I en segon terme, perquè en un règim de llibertat, totes les llibertats ideològiques han d'ésser respectades. Un ciutadà de Catalunya té el dret de pensar com bé li sembli: en separatista, en federalista, en espanyolista «hidalgó» o, com en temps de la

monarquia, ¿sols tenim llibertat per a fer allò que que plagui al mandarí de torn?

Poden discutir-se la bondat o la niciesa de l'ideari d'Estat Català. Però no hi ha manera de discutir-los la llibertat d'expressió, als que hi militen.

Llei elemental de la democràcia republicana, que el senyor Anguera de Sojo va ignorar i que no reivindica el seu successor, senyor Moles.

Catalunya sofreix els darrers «governadors». I sembla, talment, que els testamentaris d'un règim que ens ha avergonyat durant tants segles, s'entestinen en què l'experiència acabi com va començar: ignominiosament.

En el fons no ho lamentem.

LA SETMANA POLITICA

La separació de G. Alomar

Per unanimitat, el Primer Congrés Nacional de la U. S. C. va resoldre la separació de Gabriel Alomar.

Vet ací un fet d'alta transcendència en un país de cabdillatge polític i d'indisciplina col·lectiva. Un fet exemplar.

Gabriel Alomar és un valor positiu. De la vella generació és, potser, el que ha mantingut més enlaire i més ferma la senyera de la civilitat. Tenir-lo per company, comptar-lo entre els homes que volen incorporar Catalunya als corrents universals, era per a tots nosaltres un estímul i un goig, i era per als altres, per als ciutadans espectadors, per als que encara pateixen el mal de sentir i capir segons el sentiment i el pensament d'una figura líder, una atracció, un lligam. Tanmateix, Alomar ha estat expulsat. No ho hem fet amb cor alegre, ni ens ha endut cap idea petita. Ho hem acordat així violentant-nos i per a complir un deure, per ésser el que volem ésser.

Volem ésser un partit contemporani, un partit socialista. No hi caben entre nosaltres els que no tinguin l'abnegació de sumarse a un gran moviment històric, de convertir-se en company dels companys, amb absoluta igualtat de drets i obligacions, i per a realitzar la funció que les pròpies aptituds determinin. No hi caben entre nosaltres els que pensin en jerarquies, en mestratges olímpics, o de capelleta, els que vulguin dirigir i no ésser dirigits, els que no accepten el control de la base i no la respecten com a única sobirana.

Volem homes, no superhomes. O que es creguin superhomes. O que es comportin com a superhomes.

Perquè no ens entusiasma repetir la història. Perquè ningú de nosaltres no esmerçaria cap esforç, ni un dia de la seva vida, per a repetir la petita, miserable, eixorca tradició política de cabdills irresponsables, de casinets amorals, orfe d'espiritualitat, tancada a un sentit humà d'esdevenir.

En desprendre'ns, de Gabriel Alomar, un valor positiu, una glòria de les lletres catalanes, però un home superat cívica i política, la Unió Socialista de Catalunya, puntal polític de la classe treballadora, nucli inicial, avui, de la gran força que un dia no llunyà ha de crear una Catalunya nova, afirma uns principis: que la disciplina és la clau de volta, que les responsabilitats disciplinàries estan en relació directa amb el valor representatiu i personal dels militants.

D'ésser-l'hi fidels, implacablement fidels, la Unió Socialista de Catalunya no sols arribarà al cim del poder polític, sinó que realitzarà l'obra que en crear-la ens hem proposat, abrandats d'amor als homes i a la terra catalana.

14 d'Abril

Dintre pocs dies, Espanya celebrarà el primer aniversari de la República.

I Catalunya recordarà el naixement i la mort d'una República, la Catalana, i que deixarem morir per respondre, generosament, a una veu peninsular i substituir-la per una cosa que encara no tenim: l'Estatut.

Mils i mils d'homes miraran a llurs interiors i no hi veuran més que les cendres d'il·lusions mortes o els lleus resplendors d'il·lusions esmorteïdes.

Mils i mils d'homes esguardaran llur interior i no dissimularan un somriure vindicatiu.

I per damunt de tots planarà la tristesa de les ocasions perdudes i la riulla barroera dels enemics que no vàrem saber anihilar.

La lliçó d'aquest primer aniversari pot ésser-nos fecunda o

fatal. Fecunda, si sabem llegir el pensament de la multitud. Fatal, si ens deixem embadalir per les aparences, per la «mise en scène».

No hi hem de veure un perill per a la República. La República ja és cosa assolida. I el poble no se la deixarà arrabassar.

Però sí hi hem de veure la Revolució mancada, i un dilema d'acer: realitzar la Revolució o perdre'ns pels viarans de la reacció. Que reacció seria, encara que coberta amb gorra frígida.

Realitzar la Revolució políticament i social. Políticament, estructurant federalment la península, començant pel fonament: l'Estatut de Catalunya. Socialment, transformant de faísó radical el règim de propietat de la terra, assentant amb fermesa les fites de la socialització de l'economia industrial.

En el primer aniversari de la República, el poble no hi serà de cor. Greu responsabilitat per als que l'han governada, per als partits que havent guanyat la confiança popular no han sabut o no han volgut obeir-la!

Els deportats

¿Quan finirà aquesta història tràgica dels deportats?

Passen els dies, i com més ens allunyem del moment inicial, més lamentable i més perillosa apareix la mesura governamental. La sort del centenar d'homes que el «Buenos Aires» transportà a Villa Cisneros i va retornar a les Canàries, és seguida amb neguit creixent, amb irritació sentimental, per mils de treballadors. Vet aquí un explosiu que el Govern esquerrà s'ha posat sota el seu seient!

Cal posar-hi terme, per a no reincidir-hi. La deportació és una arbitrariedad. La deportació avalada per un report parcial, és un crim.

I la República, per a viure i fer via llarga i plena, no ha de recórrer ni a l'arbitrariedad ni al crim. I molt menys entre homes que somnien una República més republicana. I molt menys quan la República tracta amb guants blancs els homes que somnien amb el retorn triomfal de la monarquia o una República «coronada».

S'acosta el 14 d'abril. ¿Per què no decretar el retorn dels deportats, abans de les festes?

El cas del Clínic

Com més tolerant és la República, més intolerants es demostren els seus enemics. La República ha contemplat amb l'Església Catòlica. I els militants i assalariats de l'Església Catòlica s'insolenten i es revenegen amb els pobres homes que cauen en llurs mans i sense un control directe del carrer o del poder públic.

En l'Hospital Clínic està succeint això. Un obrer va ésser forçat a allí en refusar la confessió. Després d'aquest crim, i no obstant la indignació pública, a l'Hospital Clínic no s'ha rectificat res. Els capellans i les monges segueixen manant i anant de llit en llit per a coaccionar els malalts. Sabem que dies enera, amb motiu d'una festivitat catòlica, es va donar ordre de confessió i comunió general, i que els pocs malalts que varen tenir el coratge de resistir varen ésser

coaccionats indignament i sofriren ara la temença d'ésser víctimes de represàlies.

¿Com demanen tolerància els intolerants inguàrils?

S'imposa una investigació a fons i una mesura urgent: l'eliminació dels assalariats de l'Església Catòlica. Un hospital ha d'ésser un lloc de repòs moral i espiritual, no camp d'experimentació confessional.

El vermell no és color grat

El diumenge passat, per a celebrar la inauguració del Primer Congrés Nacional ordinari de la U. S. C., vàrem issar la bandera vermella (tota vermella!) al balcó de l'estatge central. Com si d'ella es despregués una flama especial, pocs minuts després la policia va presentar-se i va obligar-nos a treure-la.

La mateixa policia que no veu mai la «rojo y gualda» quan l'onenegen els requetés.

Al senyor Moles tot això li sap molt de greu. Però... deixa fer! ¿O no pot fer més que això: deixar fer? JOAN COMORERA

UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

Continuació del I Congrés ordinari

Per acord del Comitè Executiu, el Primer Congrés Nacional ordinari continuarà les seves tasques el pròxim dia 17 a les deu del matí, a l'estatge central, Alt de Sant Pere, 29, pral.

Junta Central de la Federació Comarcal de Barcelona

Avui, a les set del vespre, es reunirà la Junta Central de la Federació Comarcal de Barcelona, a l'estatge Central, Alt de Sant Pere, 29, pral., per tal de constituir-se i nomenar d'entre els seus membres, la Junta Executiva.

Comitè Executiu

El Comitè Executiu elegit pel Primer Congrés Nacional ordinari es reunirà el pròxim dia 18, a les set del vespre, a l'estatge central, a fi de constituir-se i distribuir-se els càrrecs interns.

Ha quedat constituïda la Secció de Manresa.

Al local social del Passeig de Pere III, 30, d'aquella ciutat, tingué lloc, el dia 30 del mes propassat, la constitució del Partit de la Unió Socialista de Catalunya, quedant nomenats per als càrrecs del primer Consell Directiu els següents companys: president, Marcellí Font; secretari, R. Sala Vall; vocals: Estanislau Casas, A. C. Fortuny i Josep Calafell.

Saludem molt cordialment la nova Secció i li augurem fructuoses tasques per al desenrotllament de la nostra causa social.

Mítings i conferències

AVUI

Mítting a Sant Vicenç de Llavanes, a les nou del vespre.

Oradors: J. M. Vilarrúbia. J. M. Soler. Joaquim Pou. Xavier Xaparro. Conrad Guardiola.

Conferència d'Emili Saleta, a les deu del vespre, en el local de la Secció del Districte VIII, Montseny, 35, pral. Tema: «El sentit humà del socialisme».

DEMA

Gran mítting inaugural de la Secció del Districte IV, a les on-

ze del matí, en el local social, Sant Pere Més Alt, 29, pral.

Oradors:

Josep Santaló. Emili Granier-Barrera. Felip Barjau. Rafael Campalans.

DEMA

Conferència de Joan Fronjosà, a Tordera, organitzada per la Secció local de la U. S. C.

ABRIL 13

Gran mítting al cinema Verdi, a les deu del vespre, organitzat per la Secció del Districte VIII,

en celebració del primer aniversari de la República. Oradors:

Cosme Rofes. Rafael Ramis. Joan Fronjosà. Felip Barjau. Elionor Serrano. Josep Xirau.

ABRIL 14

Gran mítting a Molins de Rei, a les onze del matí, en celebració del primer aniversari de la República, organitzat per la Secció local de la U. S. C. Oradors: Felip Barjau. Manuel Serra i Moret.

Conferència d'E. Granier-Barrera a Bisbal del Penedès, organitzat per la Secció local. Tema: «Els obrers i la República».

Conferència de Joan Forment a Sarrià del Ter a les onze del matí. Tema: «L'obra de la República».

Conferència de J. Santaló, a Banyoles, a les onze del matí, organitzada per la Secció local.

Del meu carnet

Tolerància i convivència

Tenim la seguretat que si a Espanya hi hagués cultura no s'hi miraria amb tanta de prevençió l'Estatut de Catalunya. Cultura vol dir, abans que tot, i sobretot, tolerància. Tolerància vol dir comprensió. Els qui no comprenen el fet viu de Catalunya i la seva expressió legal que ha d'ésser l'Estatut, naturalment, no el poden tolerar.

Tolerància vol dir també convivència. Hom no pot conviure amb aquell que no comprèn. I el fet de la incomprensió, que algunes vegades pot semblar una cosa conatural o ingènita de certs pobles, és, més, estudiat, un efecte immediat de la incultura. Gran amor, deia Leonard de Vinci, és fill de gran saber. Només el coneixement o la co-neixença engendra i fortifica l'amor. I això és igualment dit per l'aspecte polític de les societats que per llur aspecte social. Socialment i políticament, l'amor, la convivència, exigeixen la co-neixença prèvia.

Una convivència amigable no ha de permetre concessions mútues ni claudicacions, però ha d'exigir l'amor i la comprensió, això és, la tolerància. Recordem un memorable discurs d'aquell gran republicà que es digué Guernsindo de Azcàrate, al Saló dels Cent, de la Casa de la Ciutat, ací a Barcelona, en aquells dies memorables de la Solidaritat. Azcàrate ens feia l'elogi de la tolerància, i era un castellà que ens venia a parlar al cor mateix de Catalunya. Avui la lliçó de tolerància i la pruija de convivència prenen una direcció inversa. Avui surt de Catalunya la veu que reclama aquestes virtuts a la gran massa dels espa-

nyols; i no és una veu isolada, és una clamor unísona, tan puixant i tan unànime com la que va votar l'Estatut, aquest Esta-

tut imprescindible per a la vida interior de Catalunya i per a la pau de les consciències de tots els pobles hispànics. ULISSES

Perspectives bèl·liques

Altre cop un mantell negre s'albira per damunt de la Humanitat. Uns anys de pacifisme, com a conseqüència immediata de la lluita més sagrada que la història ha registrat, sembla que haurien d'haver estat suficients per a borrar els horrors de les lluites fraticides mantingudes entre pobles.

La guerra, arma ja usada en les èpoques més remotes i bàrbares per a assolir una cosa determinada, sembla que ja hauria d'estar completament eliminada de tots els pobles civilitzats. Dissortadament, la cohejança insatisfeta de les oligarquies dominants en tots els estats, repelleix en determinades circumstàncies l'arbitratge per a substituir-lo per les armes.

Sempre, i en totes les èpoques, els governs volen presentar aquestes lluites com a conseqüència d'un insult o amenaça als interessos materials que consideren en perill; mai expressen amb claredat el motiu real que els induïx a provocar aquestes matances humanes que són la vergonya de la societat actual.

Xina ha estat un terreny propici on les potències han trobat material abundant per a satisfer les seves conveniències immediates sense esverar l'opinió mundial: aquest poble secular no havia sabut mai encara aixecar la veu de protesta contra els seus exploradors. Però, en propagar-se les doctrines modernes que pregonen per arreu la llibertat dels homes i dels pobles, ha vingut la reacció ciutadana que ha palesat de manera eloqüent el ferm propòsit de no deixar-se arrabassar ja res més i pel contrari anar conquerint poc a poc tot allò que injustament li havien usurpat.

El Japó, astut com sempre, ha cregut veure en l'actuació dels xinesos un motiu de dissolució que servia per afavorir els seus plans, i poc a poc ha preparat l'escomesa segur de que el tret no li podia fracassar, però sembla que el seu projecte maligne ha fallat, ja Xina ha sabut aturar l'escomesa momentània a l'ensens que feia alçar per arreu un crit general

de protesta en contra de les exorbitants previsions de l'imperi nipó.

Diffícilment pot augurar ningú el final d'aquest conflicte plantejat. De solucions no en mancaran, puix tots els estats miren amb intranquil·litat aquest conflicte; no en va pot ésser origen de greus trastorns interiors, però de fet cap Cancelleria sap l'actitud a adoptar. Si aquesta és favorable a la Xina, pot venir un dia no molt llunyà en que en sigui la pròpia potència afavoridora una de les seves víctimes, si és que de víctima es pot qualificar exigir la devolució de això que anteriorment li han arrebatat; si per contra es presta un apoi al Japó pot succeir un conflicte de caire internacional no exent de convulsions revolucionàries.

Un home ha aixecat a Ginobra la seva veu autoritzada, Emili Vandellverde, President de la Internacional Socialista, i ha dit sense autemismes que si l'egoisme capitalista precipitava al món a una nova conflagració, el proletariat organitzat es llençaria a la revolució social.

Cal que cada ú, dintre la seva responsabilitat, mediti bé aquestes paraules que interpreten fidelment l'anhel de la gran majoria d'obers; abans que tornar a veure els camps regats de sang del poble treballador, primer mil voltes la revolució per violenta i crudel que sigui, puix mentres de la guerra solament desastroses conseqüències se'n poden derivar, en canvi de la revolució social en pot sorgir, és gairebé segur que en sorgiria, la total emancipació del proletariat, encara que si les circumstàncies ho exigissin, fos comprada, momentàniament, al preu més car que es pot arribar a pagar: la negociació durant unes dècades de la llibertat individual.

JOAN GILABERT I ROMAGOSA

Dels articles firmats són responsables llurs autors.

La crisi mundial vista per un socialista Conferència de M. SERRA I MORET

Dilluns, dia 4, tingué lloc a l'Ateneu Polytechnicum la segona sessió del cicle de conferències organitzat per la seva Secció d'Estudis Polítics i Econòmics-Socials sobre «La Crisi Econòmica mundial considerada des del punt de vista de les diverses doctrines». En aquesta sessió Manuel Serra i Moret, Conseller d'Economia i Treball de la Generalitat de Catalunya, interpretà el punt de vista Socialista.

Començà manifestant el seu desig d'expressar-se d'una manera perfectament objectiva en quant feia referència a les causes de la crisi que considerem, declarant però, que forçosament s'havia de situar en un pla subjectiu en l'estudi dels remeis necessaris per a portar-hi una solució.

Recorda que d'ençà dels començaments de l'edat moderna en que les relacions econòmiques del món s'estrenyeren i s'estengueren no s'havien conegut crisis tan intenses i tan complexes com la d'ara.

Als països d'Amèrica i en aquells que tenien una economia similar a la llur, es coneixien crisis periòdiques que se succeïen seguint un cicle característic. Recorda les crisis nord-americanes de 1897, 1908 i 1914, totes les quals es produïren i es desenvoluparen d'acord amb aquestes característiques.

A continuació, el conferenciant, assenyala l'error de considerar les qüestions econòmiques des d'un punt de vista estrictament material ja que aquestes qüestions són en certa manera espirituals i aduec morals. Temps arribarà en que les qüestions econòmiques substituiran les qüestions metafísiques com a tema de l'especulació humana. Prova d'aquest fons espiritual, és que totes les fases de prosperitat econòmica reposen sobre una condició espiritual i subjectiva que en aquest cas és l'optimisme.

Les causes de l'actual crisi econòmica no són pas aquelles que d'una manera tradicional donaren naixement a les crisis anteriors. Causa característica d'aquesta crisi és l'augment inconsiderat de les restriccions que en matèria de circulació d'hommes i mercaderies s'ha vingut operant en gairebé totes les economies nacionals en el que va de segle. A l'equilibri econòmic gairebé perfecte de darreries de segle passat entre l'Imperi Britànic i Alemanya i França a base d'un relatiu lliure canvi ha vingut a substituir un profund desequilibri entre les diverses economies nacionals a causa de l'augment de llurs barreres duaneres i les restriccions a l'entrada de la immigració. Fou Austràlia la primera nació que establí lleis contra l'entrada d'obres estrangeres i immediatament la seguiren els Estats Units d'Amèrica i altres nacions. D'aquesta manera es produí una concentració de les masses obreres dintre llurs fronteres nacionals sense que poguessin vessar llur excedent vers altres terres, com era el cas dels països de la Rússia occidental.

Aquestes foren precisament una de les causes de la guerra europea. Si Alemanya hagués sortit vencedora és innegable que la distribució colonial del món s'hauria modificat sensiblement i s'hauria produït a Europa una profunda transformació econòmica. Més un cop acabada la guerra i a desgrat de la profunda agitació obrera que la succeí, la situació restà sensiblement igual a la de l'avant-guerra, empijorada per l'esmicolament econòmic de l'economia europea i l'establiment dels deutes de reparacions.

Els problemes que deixà plantejats la guerra foren agraïjats per les mesures preses pels Estats Units en refusar l'entrada a les mercaderies estrangeres. La follia proteccionista s'ha anat emparant de totes les economies nacionals i el darrer exemple ens l'ofereix Anglaterra. Per bé que obligats per les circumstàncies, els pobles s'han anat aïllant, oblidant, potser, que la riquesa no és altra cosa que el fruit de l'associació dels homes i dels pobles. Quan aquesta associació no té lloc, quan tant els individus com els pobles, cessen de treballar en comú i es reclouen en si mateixos, ve la misèria.

En un poble on regni la misèria no poden trobar acolliment les expressions més altes de l'esperit. Un poble miserable no pot ésser un poble civilitzat, car la civilització és fruit de la riquesa i la riquesa és fruit del treball en comú dels homes. Tot poble que camina vers la barbàrie és un poble que es redueix numèricament, tant el nombre de riqueses com el nombre dels seus fills; aquests són els senyals demostratius de la decadència.

Seguidament l'orador indica que les veritables causes de la crisi actual són d'índole moral. La guerra provocà un rebaixament del nivell moral dels homes i preparà el terreny per a lluites econòmiques molt més cruels que les d'abans de la guerra. No foren les pèrdues materials les més importants que ocasionà la guerra, sinó les morals. Vegi's, si no, les dues crisis d'ordre moral que la succeïren: la crisi de religiositat i la crisi de materialisme. Els homes havien perdut valor còltible, valor circulant. En aquestes condi-

cions forçosament havia d'esclatar la crisi, i si no ve ràpidament una represa en la circulació d'hommes i mercaderies i en l'activitat mancomunada de les nacions, anirem descendint cap a la barbàrie. Quan encara estem en el començament del capitalisme, quan aquest sistema econòmic no ha arribat a desenvolupar-se completament; ens trobem ja en la necessitat d'aplicar principis socialistes, com són l'economia dirigida, la racionalització, etc., sense els quals l'economia capitalista no pot subsistir. I és precisament aquest mètode de penetració lenta de l'economia que

cal seguir, car els mètodes de violència no són pas millors. Cal recordar el cas de Rússia, on l'adaptació del sentiment del poble a les noves formes econòmiques ha produït un dolor intens i viu. La continuació del capitalisme no ens estalviarà el dolor, però aquest és més callat i més silenciós, car el capitalisme l'ofega i impedeix la seva exteriorització. El sistema d'ajut als sense feina no encaixa amb el capitalisme; és ja la introducció d'un criteri socialista en l'economia. Avui ens trobem en la necessitat imperiosa d'introduir principis socialistes si és que volem

assegurar el nostre nivell de vida, cosa que no pot fer el capitalisme per si sol. Res i cap dels sistemes econòmics capitalistes no ens serveixen per aconseguir encaminar l'economia vers els fins socials a què ha d'estar encaminada. No ens queda altre remei que emprar mitjans revolucionaris. Si avui encara no podem establir un règim de producció i intercanvi socialistes, és perquè encara no hi estem preparats. En conseqüència, cal intensificar el moviment de la nostra educació moral i de la nostra capacitat econòmica. Finalment, el conferenciant senta

aquestes dues conclusions com a remeis immediats de la crisi: la liquidació dels deutes de guerra i l'abandonament i aduec anul·lació de les barreres que impedeixen la lliure circulació dels homes i les mercaderies. Mentre això no arribi, viurem en aquest període de depressió que ens portarà d'una manera indefectible a la barbàrie, i amb aquesta, a l'anihilament de la nostra civilització. Es tracta, doncs, de salvar la civilització, i per aquesta obra són licits tots els mitjans, aduec els de la violència. L'orador fou llargament aplaudit pel nombrós públic que l'escoltava.

EL C. I. R. P. A. C.

La setmana passada es celebraren a Barcelona les reunions preparatòries del Congrés d'Arquitectura que tindrà lloc a Moscou. Els més destacats membres del C. I. R. P. A. C. foren hostes nostres: Le Corbusier, Walter Gropius, S. Geidion, Victor Bourgeois, van Eestern, Marcel Breuer, Weismann, Pollini, Garcia Mercadal, Aizpurua.

Diversos actes importantíssims es celebraren. Le Corbusier, Bourgeois, Gropius, van Eestern i Geidion explicaren les teories contemporànies, destinades a estendre's cada dia més i a enfonsar aquesta societat decrepita que patim; la conferència de S. Geidion, a l'Ateneu Enciclopèdic Popular, sobre el tema «La révolution optique au vingtième siècle», fou una cosa remarkable, i aconsello als lectors l'adquisició del text, que s'està editant, en català, a fi de conèixer l'evolució general de l'art i els principis i característiques de la contemporaneïtat. L'Exposició de Parcèllació Racional de las grans ciutats, oberta als soterranis de la Plaça de Catalunya, evidència gràficament els avantatges de les normes preconitzades pel C. I. R. P. A. C., l'agrupació d'arquitectes lògics i fidels a l'època.

La visita d'aquests homes del nostre temps podia fer un bé considerable a Barcelona, i tal vegada els seus passos no han estat seguits sinó per les quatre persones adscrites ja, pràcticament o moralment, a la G. A. T. C. P. A. C., la filial ibèrica del C. I. R. P. A. C. Propaguen tots la seva obra, siguem si cal iconoclastes violents de la carrincloneria regnant a Catalunya, d'aquesta monstruosa modernització d'estils vells; és necessari estar d'acord amb l'avui, i si en els països que se'n donen compte s'ha d'obrar evolutivament, en aquells altres que s'estenen, com el nostre, a conservar el tradicionalisme, s'ha d'actuar amb energia.

La contemporaneïtat té unes característiques evidents, que no poden negar ni els cervells fossilitzats. Ens trobem en una època de dinamisme i d'imperi del maquinisme; també en una època d'esportivitat. Això ha capgirat en absolut tots els valors d'avant-guerra. La concepció del món, avui, és una altra. I tots hem de seguir el pas del progrés, per accelerat que sigui. La utilitat, la comoditat, la senyillesa i la higiene són els factors que ens han d'emmotllar a les característiques de la contemporaneïtat. S'imposa el racionalisme, portat fins a la standardització. Girar-se d'esquena a aquesta necessitat equival a voler mantenir la tartana quan hom ofereix l'automòbil. Cada època s'ha adaptat a llurs conveniències, i l'actual s'ha d'adaptar a les nostres.

Edificis totalment llisos, sense rugositats de cap mena, amb habitacions grans, espaioses, amb finestres que absorbeixen la llum, l'aire i el sol. Absolutament res que no sigui necessari; nudtat de motius escolto-

rics o anomenats decoratius. Utilització de tot el que sigui pràctic i còmode. Materials higiències, preferiblement no porosos; preferiblement lleugers, com el cer i el vidre. La màxima simplicitat com a bellesa màxima. Els objectes—mobiliaris, etc.—amollats a l'arquitectura, formant un tot. Formes racionals, que responguin en absolut a les característiques de la vida actual. Solidesa. Jardins a totes les cases. Elements d'esport. Urbanització standard; ocupació del mínim d'espai dins la màxima densi-

tat. Carrers amples, gairebé esdevinguts jardins. Facilitat de tràfic, amb separació de les diferents circulacions. Edificació en altura.

Es a dir, arquitectura i urbanització esplèndidament, totalment objectives. RACIONALITAT. Alguns autors contemporanis diuen que el nou estil és bell com tot el que aconsegueix el seu comès. Ho és, també, per la seva senzillesa quintaessenciada. Art pur com el que més.

Les doctrines racionals de l'avui—nova objectivitat—s'enllacen amb el

conjunt de la vida, pretenen lògicament transformar la societat al camp de l'arquitectura i de la urbanització; millor, l'arquitectura i la urbanització interpreten el sentir contemporani, tot volent precipitar l'evolució social. Socialisme.

No puc, avui, estendre'm més. Serveixin aquestes notes d'introducció—tal vegada desmesurada—a dos o tres articles que em proposo escriure per a aquestes mateixes pàgines.

J. ROURE I TORENT

Als defensors del catolicisme

L'antiquat Evangeli de Jesús no és res més que un codi social caduc, la saviesa humana del qual no pot ressonar sinó per algunes màximes morals: l'antic catolicisme cau fet pols per tot arreu; els pobles, i sobretot les capitals, s'allunyen d'ell, desitjant una religió que no sigui la de la mort.

Temps endarrerats, esclau, agobiat, volia fugir de la presó on es trobava empresonat, somiant en un cel on la seva misèria fos recompensada per eterns goigs, mes ara que la ciència ha descobert aquest engany del més enllà de la tomba, l'esclau, l'obrer i tot ciutadà conscient, cansats de morir per a ésser feliços, exigeixen la justícia i la felicitat en la terra.

Això és, en fi, la nova esperança, la justícia al cap de nombrosos segles de caritat impotent,

«Ah si els ciutadans d'ambdós sexes volguessin convèncer-se d'una vegada que el catolicisme no és res més que una superstició morta, a més d'ésser una religió de turments, en la qual no es troba més que un lloc buit!

Està comprovat que encara en el transcurs del present segle el progrés de la humanitat tindrà per través l'odiosa idea de treure a l'home tot quant té d'humà, els desitjos, les passions, la lliure intel·ligència i la voluntat. Però, i quin despertar més alegre, quan la virginitat sigui menyspreada, quan la fecunditat es consideri de bell nou com una virtut en l'hossana de les forces naturals lliures, les passions utilitzades i la vida amada, profilitant l'eterna creació de l'amor! Una nova religió! Ja que, certament, el diví semblava que fos necessari per l'home com el pa i l'aigua, i que el seu únic consol havia d'ésser perdre's amb el desconegut, però, qui podrà dir que la ciència no extingirà a la fi el seu afany del més enllà? Si és la veritat conquistada, també és i serà sempre la veritat per conquistar? No quedarà sempre davant ella un espai per al desig de saber? No és, a més, simplement aquest afany del diví la necessitat de veure Déu? I si la ciència satisfà cada vegada més aquest desig de saber-ho i poder-ho tot, no és de creure que acabarà per confondre's amb l'amor a la veritat satisfeta?

Una religió amb la ciència és el desenllaç inevitable de la contínua marxa de la humanitat de cara al coneixement? I, no s'indicava ja aquesta religió per la idea de dualitat, separada, de Déu i de l'Univers, per la unitat que porta en si mateixa la solidaritat, la llei única de vida resultant de l'evolució del primer punt de l'èter, que s'ha condensat per formar el món? Però, si precursors, savis i filòsofs, Darwin, Fourier i els altres, sembraren la religió del demà, confiant al vent la bona paraula, quants anys no haurem de menester encara per obtenir el fruit! Sempre s'oblida que el catolicisme ha necessitat quatre segles per formar-se i germinar en un llarg treball subterrani, abans d'imparar a ple sol! Que es donin, doncs, uns quants anys més a la religió de la ciència i de la cultura, i es veurà com arriben a constituir-se amb un nou evangeli les admirables idees d'un Fourier, la palanca que aixeca el món, el treball acceptat per tots, com el mecanisme mateix de la vida cultural i social.

El crit universal de justícia que s'exhala del poble tan llarg temps enganyat, no és res més que un crit per aconseguir aquesta felicitat a la qual aspiren els éssers humans. Temps vindrà en què aquest imperi de Déu caurà per terra, i en què l'altre paradís enganyós quedi tancat, encara

que els pobres d'esperit hauran de sofrir un xic per aquesta pèrdua de la seva il·lusió, perquè és una necessitat molt gran operar cruelment els orbes per arrancar-los de la seva misèria i de l'espantosa nit de la ignorància.

Ruffi EXPOSITO

Un pla de revolució econòmica

Sota aquest títol, el nostre company Lluís Ardiaca donà dimecres passat una conferència a la Secció de Badalona de la U. S. C. Començà afirmant la necessitat de realitzar la revolució econòmica, per tal de donar als obrers catalans el domini, o si més no l'hegemonia que de dret els correspon en la nostra economia, i indicà la conveniència d'estudiar els instruments revolucionaris que poden emprar els obrers per tal d'aconseguir, en el terme més aviat possible, llur emancipació.

Estudia breument el procés de formació del pensament polític obrer, i senta la conclusió que l'acció política és insuficient per aconseguir modificar fonamentalment l'estructura econòmica que presenta actualment el sistema capitalista.

S'ocupa després de l'acció sindical, amb la qual els obrers es situen ja en el terreny econòmic, per bé que d'una manera precària, car l'acció econòmica es veu limitada i anul·lada per una sèrie de circumstàncies, i per altra part, no respon a un principi econòmic orgànic i viu com els que sustenten l'economia capitalista. Assenyala també l'error—error de doctrina i de tàctica—que ha sofert la classe obrera en dirigir tota la seva atenció vers la producció, quan tota la força de la classe obrera radica en el consum, on li són obertes totes les possibilitats revolucionàries. Es aprofitant la formidable força econòmica que radica en la classe obrera, considerada com a consumidora, que poden crear-se els organismes econòmics propis de la classe obrera, que es desenvolupen segons les mateixes lleis que l'economia capitalista i que, per tant, poden entrar en franca lluita amb l'organització capitalista. Si la classe obrera catalana s'organitzés cooperativament, per tal de valorar la seva potència econòmica de consum, arribaria a controlar efectivament, en un curt terme de temps, l'economia catalana, puix tindria a les seves mans un element que avui és capital en tota economia: la distribució. Socialitzada la distribució, queda molt escurçat el camí de la socialització de la producció. La classe obrera té el

que el capitalisme no tindrà mai: el consum, i és sobre ell que cal bastir tota l'organització econòmica del poble.

La conferència del nostre company fou seguida amb una gran atenció per l'auditori que l'escoltava, i un cop l'hagué acabada, es suscità entre els presents una ampla polèmica, durant la qual el nostre company aclarí i reforçà les tesis que havia exposat durant el seu parlament.

X.

Arts plàstiques

Entre les exposicions remarquables d'aquestes últimes setmanes cal esmentar:

La d'Oleguer Junyent, a la Sala Busquets, on hem pogut admirar, sobretot, unes marines de Barcelona i Mallorca molt ben reeixides. O. Junyent és ja un mestre.

La del pintor Isidre Odena, en qui cal posar moltes esperances, el qual ens ofereix, a la sala d'exposicions i conferències de la Llibreria Catalònia, un aplec de teles pintades a París, Bruges i Mallorca, molt interessants pel colorit i la factura.

La de l'escriptor Jaume Martrus, a can Parés, on aquest mestre del cisel·l ens mostra una sèrie de nus femenins plens de gràcia i de delícia.

La de dibuixos de Joan Colom, a la Sala Barcino, on aquest conscient artista es mostra tan hàbil dibuixant com excel·lent pintor.

La del grup de «L'Art Vivent» al «Camarin», que oferia un interessant conjunt de la producció més agosarada dels nostres joves.

La del pintor Agustí Ferrer, el qual exposa les seves darreres obres a la Sala Parés.

La de paisatges a l'oli de Lluís Muntané, a la Pinacoteca. Assenyalem; de passada, l'article que Pierre-Jean Roudin dedica, a la revista «Sud», de Marsella, a l'obra de pintor i dibuixant català Joaquim Biosca, de qui reproduceix un paisatge a l'oli i un retrat.

AJAX

La Cooperació a Alemanya

Els efectes de la crisi

Un comunicat oficial de la Unió Central de Cooperatives Alemanyes de Consum (Zentralverband Deutscher Konsumvereine), d'Hamburg, revela que el nombre total de cooperatives afiliades, en 31 de desembre de 1931, era de 966. Aquesta xifra representa una disminució de 9 cooperatives sobre el total de 1939, disminució desusada a l'acció de concentració, impulsada per la Unió Central.

Les 952 cooperatives que han facilitat dades sobre llur activitat en 1931, agrupaven a fi d'any 3.020.730

socis. La xifra de vendes totals d'aquestes cooperatives, s'ha elevat a 1.047.773.000 marcs, en disminució de 165.000.000 marcs, o sigui el 13'5 per 100 sobre la xifra de 1930. La xifra de vendes anual per socis ha passat de 397 marcs en 1930, a 347 marcs en 1931. Els dipòsits d'estalvi d'aquestes cooperatives, han passat de 406.000.000 marcs en 1930, a 319 milions en 1931. El capital en accions de les cooperatives s'elevava a marcs 71.507.738, xifra que representa un promig de 28'67 marcs per soci, contra 22'06 marcs en 1930.

CREDIT I PREVISIO

Societat Cooperativa

Coris, 678, 1.ª - Tel. 16871

◆

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Primer Congrés Nacional de la U. S. C.

Continuació de la pàgina 1

testativa de la Presidència i que el Consell va acceptar com una suggerència la proposició que en aquest sentit es va votar en la darrera reunió de la Diputació.

GRANIER-BARBERA presenta la proposició següent:

«Que davant la imminència de la discussió dels nostres representants a la Generalitat de Catalunya, demanin que sigui convocada urgentment la Diputació.»

Aquesta proposició passa a la ponència respectiva per al seu informe.

BAMIS fa unes observacions relatives a la situació dels empleats de la Generalitat i prega al company Serra i Morat que dediqui una especial atenció a aquest punt.

COMA, per la Secció del Districte VIII, proposa que el Congrés acordi haver vist amb satisfacció la gestió del company Serra i Morat. Així s'acorda.

DISCUSSIO DEL REPORT DELS DIPUTATS A LES CORTS CONSTITUENTS

Es dona per llegit l'informe i es passa a la seva discussió.

ROFES, pel Districte VIII, considera que és poc divulgada la tasca que realitzen els nostres representants al Parlament, puix considera molt útil que trasllueixi al públic. Manifesta la seva estranyesa que els nostres diputats sols hagin intervingut en les qüestions referents exclusivament a Catalunya quan hi haurien tantes altres qüestions — les de la nacionalitat i els pressupostos de guerra, per exemple — en que era necessària la seva intervenció. Troba a mancar esperit socialista en l'actuació dels nostres diputats.

PUGIÉ, per la Secció de Badalona, s'adhereix a les paraules del company Rofes i creu també que els nostres diputats han deixat de fer propaganda socialista. Si bé és veritat que tenim el deure de defensar l'Estatut, també el tenim de recollir els anhels socials del poble.

CAMPALANS contesta les observacions dels companys Rofes i Pujol. Convé amb ells en que la tasca realitzada ha estat molt deficiente, a causa de les innumerable dificultats que ha calgut vèncer. Insisteix en la necessitat de no deixar-nos emportar per la fàbrica de fer parlamentarisme ni de crear dificultats al Govern.

ROFES indica que les seves anteriors paraules no han estat en to de blasme sinó de simple observació. Convé en la necessitat de no fer parlamentarisme ni de crear inútils dificultats al Govern, però considera que aquest ha d'estar sotmès a una estricta vigilància en evitació de probables perills.

PUGIÉ rectifica breument. VILADOMAT indica la necessitat de fer propaganda socialista des del Parlament i lamenta que la veu dels nostres diputats no s'hagi deixat sentir en ocasions assenyalades, com ho fou la de les deportacions.

SERRANO declara que totes les vegades que com a representant de les dones espanyoles, s'ha atansat als nostres diputats per a interessar-los en llurs reivindicacions, ha trobat el millor dels acolliments i dels ajuts.

CAMPALANS recull i contesta les observacions dels delegats anteriors. Assenyalant la impossibilitat que els diputats de la U. S. C. puguin exterioritzar-se en el Parlament, car per raó de llur nombre no poden formar minoria independent. Per això és que la millor tasca que s'ha realitzat ha sigut en el si de les comissions de Justícia, de Pressupostos, d'Instrucció Pública, de Treball, de Reforma Agrària i altres de les quals formen part.

SERRA I MORET amplia les manifestacions del company Serra i Morat i dona detalls referents a la seva actuació dins la Comissió de Treball.

Es clou el debat sobre el report i s'aprova per unanimitat.

A proposta d'un delegat, es fa constar la protesta del Congrés per haver estat retirada per la policia la bandera del Partit issada a l'estatge del Partit i es delega el company Cam-

palans perquè comunicui aquesta protesta al Governador.

A les dues de la matinada el President de Mesa aixeca la sessió.

Sessió del dia 3, matí

DISCUSSIO DEL PROGRAMA MÍNIM DE L'ECONOMIA

A les deu del matí, el President de Mesa obre la sessió i es posa a discussió el projecte de programa mínim del Partit presentat pel C. E.

GUARDIOLA, per la ponència, llegeix els articles I i II de l'apartat de l'economia i dona compte de l'esmena presentada per la Secció VIII, demanant la supressió dels dos articles.

ROFES, per la Secció del Districte VIII, defensa la proposició, car considera que aquests dos punts són excessivament tècnics per a que figurin en un programa mínim.

ARDIACA, amb referència al punt primer, indica que si bé el patró or ofereix avui dia molts desavantatges, és encara el millor patró conegut per al sistema monetari internacional, per la qual cosa proposa que l'article quedi redactat tal com està, en el ben entès que el control d'aquest patró estigui a mans d'un organisme internacional. En quan al punt, proposa la seva supressió, ja que de procedir-se a pagar, en un règim d'inconvertible, els salaris en or, automàticament s'augmentarien tots els altres preus arribant-se de fet al règim de conversió preconitzat per l'article primer, amb els perills d'una inflació.

ZUMAQUERA, per la Secció de Badalona, s'adhereix a les proposicions del company Ardiaca.

RUIZ, tenint en compte els molts desavantatges que presenta actualment el patró or, defensa l'esmena del Districte VIII.

ARDIACA proposa que tenint en compte que en l'apartat referent a la política internacional es parla d'una moneda internacional i ja que el problema monetari té actualment caràcters internacionals, es suprimeixin els dos articles i s'acabi de precisar el criteri del partit quan es parli de la moneda internacional.

GUARDIOLA, per la ponència, accepta la proposició del company Ardiaca, i el Congrés també.

S'aproven els articles 3 i 4, a aquest amb una esmena de Lleida. A proposta del Districte VIII es suprimeix l'article 5. S'aprova el 6, amb la supressió de les paraules «federal o nacional», proposa pel company Fronçosa i després d'una observació del company Compte sobre les reivindicacions sindicals de dependents de comerç. S'aproven així mateix els articles 7 i 8, aquest després d'unes breus observacions dels companys Rofes, Coloma, Rossell i Ardiaca.

Sobre l'article 9, el Districte VIII presenta una esmena demanant la reversió total a l'Estat de la plus-valor. Rofes defensa l'esmena.

ROSSELL I MONTANE indica que en la majoria de casos el major valor de la terra és fruit del treball personal del propietari, i que en aquest cas no és just que reverteixi a l'Estat.

ROGER, per la Secció de Molins de Rei, proposa la següent redacció de l'article: «Reversió a la col·lectivitat de la plus-valor que no sigui producte de l'esforç personal del propietari». És aprovada per unanimitat.

Es presentada una proposició incidental demanant que el Congrés acordi protestar al Govern per la suspensió violenta del miting d'Estat Català, pel sol fet d'haver-hi exposada una bandera separatista. El Congrés aprova per unanimitat la proposició i encarrega als companys diputats que reproduïxin aquesta protesta en el Parlament.

Es aprovat l'article 10 amb una lleugera modificació proposada per la ponència i s'acorda suprimir el 11. S'aproven sense discussió els 12, 13 i 14. S'aprova el 15, amb una addició proposada pel company Coloma. S'aprova el 16 amb una esmena proposada pel Districte VIII. S'aprova també el 18 després d'unes observacions dels companys Santaló i Ardiaca.

Sobre l'article 18 la Secció del Districte VIII presenta una esmena suprimint-lo. El company Mateo defensa l'esmena indicant que no es pot prejudicar l'ús dels recursos de la banca socialitzada. Comorera defensa el projecte del C. E. Rofes proposa que s'apliquin d'una manera preferent a les destinacions que indica el projecte del C. E. Comorera defensa novament el projecte del C. E. Com si gué que el Districte VIII manté la seva esmena, es passa a votació i és rebutjada per majoria de vots.

S'aprova l'article 19 amb una modificació proposada per Ardiaca. En l'article 20, Ardiaca proposa que el control per l'Estat de les importacions i exportacions estigui intervingut per les Cooperatives de consum.

SERRA I MORET indica la gran importància del problema que planteja aquest article. Assenyalant el perill d'establir monopolis d'exportació i d'importació que en un moment donat poden servir d'instrument a uns in-

teressos particulars en detriment de l'interès públic.

ARDIACA rectifica breument. Diu que precisament per prevenir aquesta contingència demana la intervenció de les organitzacions cooperatives de consum, car aquestes representen sempre l'interès públic.

Finalment s'aprova l'article amb una modificació proposada pel company Serra i Morat.

S'aprova sense discussió l'article 21 i a proposta del Districte VIII s'acorda suprimir el 22.

El Districte VIII proposa també la supressió del 23. Comorera defensa la seva substància i proposa que es substitueixi la paraula «confiscació» per «exportació» i la paraula «lleis» per les de «lleis socials». S'aprova l'article amb aquestes modificacions. S'aproven així mateix els articles 24 i 25.

El Districte VIII proposa la supressió de l'article 26. Mateo defensa la proposició indicant que els costos diplomàtics i consolars són avui completament inútils. Comorera indica que és precisament per això que el projecte del C. E. demana la transformació d'aquests costos en òrgans vius i actius.

SERRANO proposa que subsisteixi l'article amb l'addició, al final, de les paraules «socials i culturals». Així s'aprova.

GUARDIOLA, per la ponència, manifesta que la Secció del Districte V ha presentat una proposició d'article addicional que l'esmena ha rebutjat. Dona lectura a l'article que diu: «Que els articles de primera necessitat no puguin portar a Borsa».

GRAU, per la Secció del Districte V, defensa la proposició, assenyalant els perills de l'especulació en les matèries de primera necessitat.

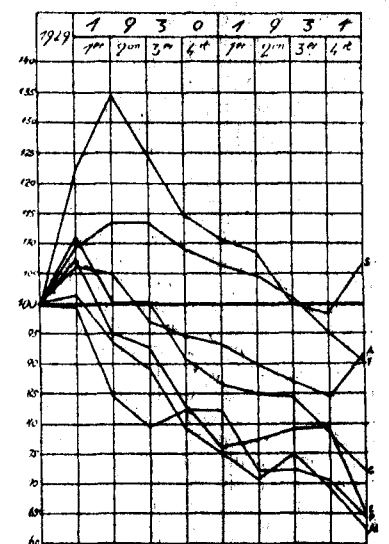
Es posa a votació i és rebutjada per 19 vots contra 14.

Seguidament el President de Mesa declara aprovat l'apartat de l'economia i aixeca la sessió a un quart de dues de la tarda.

(Per manca d'espai deixem per al número vinent l'acabament de la crònica del Congrés.)

L'evolució de la crisi

En aquest gràfic, que hem elaborat amb dades extretes de la prestigiosa revista anglesa "The Economist", relatives a la producció dels sis principals països industrials durant els tres darrers anys (Suècia, Anglaterra, França, Canadà, Estats Units, Polònia, Alemanya), es mostra d'una manera ben clara l'evolució de la crisi econòmica mundial des del seu inici, en 1929, fins a l'hora actual.

El gràfic comprèn els anys 1929, 1930 i 1931, aquests dos darrers dividits en trimestres. Per a major facilitat d'exposició, la producció respectiva de cada país en 1928 ha estat expressada per 100, a fi de servir de base de comparació amb els anys subsegüents.

Com es pot veure, l'any 1929, en general, encara manté la tònica de prosperitat característica dels dos anys anteriors, 1927 i 1928; car no fou fins en el darrer trimestre que s'inicià la crisi amb l'esfondrament de la Borsa de Nova York. El primer trimestre de 1930 registra una davallada general de la producció mundial, a excepció de França i Suècia, que mantenen encara, durant aquest trimestre, llur moviment ascensional, per bé que amb intensitat atenuada. França resisteix encara en el segon trimestre, però a mitjans de 1930 el descens es generalitza en tots els països, sense ex-

URALITA

ELS MILLORS MATERIALS PER A LA CONSTRUCCIÓ

URALITA, S. A.

PLAÇA ANTONI LÓPEZ, 15

TELEFON 16556 :: BARCELONA

Els Parlamentaris catalans

Durant la setmana de trànsit març-abril foren presents a totes o algunes de les sessions del Congrés, els següents diputats dels partits catalans (abstracció feta dels que ocupen càrrecs de govern):

- De la U. S. C.: Campalans, Josep Xirau, Serra i Morat.
- De l'Esquerra Catalana: Aragay, Companys, Grau, Layret, Lluhi, Palet, Quintana, Ventosa i Roig, Antoni Xirau.
- Del P. R. C.: Esteve.
- De la Lliga: Rahola.
- Independents: Carrasco, Comorera, Dolcet, Hurtado i Suñol.

Deixaren, doncs, d'assistir a Madrid, els següents parlamentaris:

- De la U. S. C.: Cap.
- De l'Esquerra: Aiguader, Bordas de la Cuesta, Bellí, Dencàs, Gassol, Loperena, Palacín, Puig i Ferrer, Riera i Puntí, Santaló, Selvas, Sbert, Terradellas, Torras.
- Del P. R. C.: Nicolau d'Olivar.
- De la Lliga: Abadal, Estelrich.
- Independents: Cap.

UNA CONFERENCIA

A les deu de la vetlla del dia 12 propinent, donarà una conferència al saló d'actes del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, en Josep Coll i Creixell, vicepresident de la Comissió Mixta. Aquest acte, que serà portat a cap sota la direcció de la S. P. d'O. i T. del C. A. D. C. I., per l'interès extraordinari del tema i per la personalitat del conferenciant, és esperat amb interès pels amants de les qüestions de treball.

TALLERS ZEUS

Construcció de l'aparell de Ràdio "ZEUS" de 3, 5 i 6 vàlvules completament selectius - Reparació d'altres aparells de Ràdio i gramòfons de totes menes

"ZEUS"

Sepúlveda, 174

Telèfon 30883

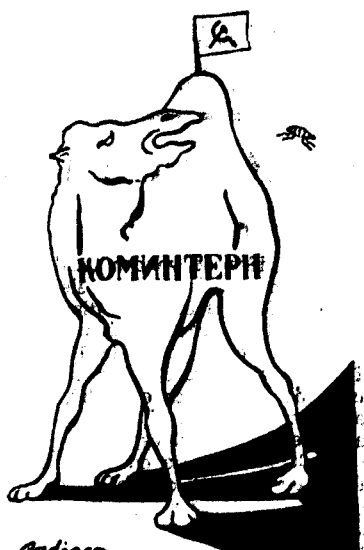

Ep!
Ja heu enviat el vostre donatiu a JUSTICIA SOCIAL?

Darrerament s'han rebut els següents:

- SUMA ANTERIOR . . . . . 568,00 ptes.
- Jaume Andí . . . . . 3'— »
- J. M. Vilarrubia, de Plana . . . . . 1'— »
- Total . . . . . 572'— ptes.

El BOC es separa de la III Internacional

—Gracias, señor elefante!